

Arrest

nr. 169 064 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op 28 december 2004 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 3 januari 2005 asiel aan. Op 21 januari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 15 juli 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoekster. Bij arrest nr. 189 163 van 23 december 2008 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 13 december 2005 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 31 augustus 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 12 september 2007 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 27 juli 2009 en op 15 december 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

1.4.1. Op 31 januari 2011 worden de aanvragen afgewezen. Op 25 februari 2011 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Nadat deze beslissingen op 23 mei 2012 worden ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 88 311 van 27 september 2012 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.4.2. Op 23 mei 2012 worden de in punt 1.4. bedoelde aanvragen opnieuw afgewezen.

1.5. Op 30 juni 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 5 oktober 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 13 juni 2012 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 9 augustus 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 24 september 2012 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 8 maart 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 155 077 van 22 oktober 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 11.651 van 3 december 2015 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

1.8. Op 20 januari 2015 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 26 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Nadat de Raad bij arrest nr. 160 913 van 28 januari 2016 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing verwerpt, verwerpt hij bij arrest nr. 169 060 van 3 juni 2016 tevens het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.9. Op 26 maart 2015 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 172 302.

1.10. Op 21 mei 2015 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 8 juni 2015 onontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 22 juni 2015 ongegrond bevonden. Nadat de Raad bij arrest nr. 160 914 van 28 januari 2016 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing verwerpt, verwerpt hij bij arrest nr. 169 061 van 3 juni 2016 tevens het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.11. Op 23 juni 2015 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 169 062 van 3 juni 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.12. Op 20 januari 2016 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Nadat de Raad bij arrest nr. 160 915 van 28 januari 2016 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing verwerpt, verwerpt hij bij arrest nr. 169 063 van 3 juni 2016 tevens het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.13. Op 20 januari 2016 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1 tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/ of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene kreeg reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Een eerste bevel werd haar betekend op 21.01.2005. Een tweede bevel werd haar betekend op 27.09.2007. Betrokkene kreeg vervolgens een derde bevel betekend op 30.05.2012. Daaropvolgend kreeg betrokkene nog een vierde bevel betekend op 19.03.2013, een vijfde op 24.04.2015 en een laatste op 06.07.2015.

Betrokkene werd door de gemeente Anderlecht geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende redenen(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene verklaart samen haar zus in een appartement te wonen. Echter, dit inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers haar zus kan zich begeven naar Kameroen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kameroen geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 03.01.2005 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een beslissing tot onontvankelijkheid door het CGVS(oude procedure) op 18.07.2005. Op 23.12.2008 werd de procedure eveneens negatief afgesloten voor de Raad van State. Haar asielaanvraag werd dus negatief afgesloten, een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Kameroen werd niet aangetoond.

Betrokkene heeft tevens drie maal een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Een eerste aanvraag werd ingediend op 30.06.2011, dewelke onontvankelijk werd verklaard op 05.10.2011. Een tweede aanvraag werd ingediend op 14.06.2012, dewelke eveneens onontvankelijk verklaard op 09.08.2012. Een derde aanvraag werd ingediend op 21.05.2015 en deze werd ongegrond verklaard op 23.06.2015. Een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Kameroen werd ook hier niet aangetoond.

Betrokkene diende ook meerdere regularisatieaanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Ze diende een eerste aanvraag in op basis van oud artikel 9, alinea 3 van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 31.08.2007. Vervolgens diende ze op 27.07.2009 en op 15.12.2009 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis, dewelke ongegrond werden verklaard op 23.05.2012. Op 10.10.2012 diende betrokkene nogmaals een aanvraag in op basis van artikel 9bis, dewelke onontvankelijk werd verklaard op 08.03.2013. Tot slot diende betrokkene nog een laatste aanvraag in op basis van artikel 9bis op 20.01.2015, dewelke eveneens onontvankelijk werd verklaard op 26.03.2015. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

2.2. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer 183 669.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een "beslissing tot verwijdering". Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 20 januari 2016.

Door de verzoekende partij werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de "beslissing tot verwijdering") een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er zelfs helemaal geen "beslissing tot verwijdering" meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen "beslissing tot verwijdering" meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat zij een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 januari 2015. Indien de Raad zou beslissen om het bevel te vernietigen, zou het inreisverbod niet meer gepaard gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten en dient het te worden vernietigd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat op het moment dat het inreisverbod genomen werd, het bevel om het grondgebied te verlaten hiermee gepaard ging en geenszins reeds vernietigd was. Verzoekster, die hypothetisch vooruit loopt op de feiten, toont geen schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens niet ernstig."

3.1.3. De verzoekster werpt op dat een inreisverbod, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet steeds gepaard dient te gaan met een beslissing tot verwijdering en dat zij tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend, zodat indien de Raad van oordeel zou zijn dat de *supra*, onder punt 1.12. genoemde beslissing vernietigd dient te worden, daaruit volgt dat ook de thans bestreden beslissing vernietigd dient te worden, nu het bestreden inreisverbod in dat geval niet meer gepaard zou gaan met een beslissing tot verwijdering. Er wordt evenwel op gewezen dat de Raad, na de verwerping van de vordering tot schorsing bij arrest nr. 160 915 van 28 januari 2016, bij arrest nr. 169 063 van 3 juni 2016 het beroep tot nietigverklaring tegen de *supra*, onder punt 1.12., genoemde beslissing heeft verworpen.

Het eerste middel mist feitelijke grondslag.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 62 en 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"A. ALGEMEEN

1. Door de bevoegde overheid werd een inreisverbod opgelegd met een duurtijd van twee jaar

In alle omstandigheden dient de bevoegde overheid echter rekening te houden met de concrete elementen, in het bijzonder met het privé-, gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

Dit geldt in het bijzonder, gelet op de hiërarchie des rechtsnormen.

Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt voorts dat eenieder heeft recht heeft op eerbiediging van zijn privé-, zijn familie- en gezinsleven.

Artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet stelt onder meer als volgt:

(...)

Deze bepaling is een omzetting van de voorziene regelgeving in de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven).

*Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt:
(...)*

De Richtlijn laat er geen twijfel over bestaan, net als de omgezette regelgeving in de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij gehouden is om verplicht rekening te houden met alle specifieke of relevante omstandigheden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

B. HET PRIVE- EN FAMILIELEVEN VAN VERZOEKSTER

3. Vooreerst wijst de verzoekende partij erop dat uit de voorliggende feiten blijkt dat er sprake is van een privé-, gezins- en familieleven in hoofde van verzoekster dewelke onder de bescherming valt van bovenvermelde wetsartikelen.

Zij heeft, enerzijds, een duidelijk privéleven opgebouwd door haar zeer langdurig (meer dan elf jaar!) en ononderbroken verblijf in België en, anderzijds, heeft zij een familieleven met haar zus (mevrouw N. A. E. (...)) met wie zij samenwoont in haar appartement.

Verzoekster verwijst hiervoor naar volgende feiten:

- zij verblijft al in België sinds 2004 (zij diende haar asielaanvraag in op 3 januari 2005);*
- zij verblijft ondertussen meer dan elf jaar in België;*
- zij heeft België sindsdien niet meer verlaten (hetgeen wordt bewezen door de verschillende verzoeken tot machtiging van verblijf waaruit steeds een positieve woonstcontrole bleek);*
- zij verblijft in België samen met haar zus, dewelke een legaal verblijf heeft (stuk 10);*
- zij en haar zus wonen ondertussen gedurende reeds meer dan drie jaar in hun appartement te Anderlecht (stuk 11);*
- door haar verblijf speelt het (sociaal) leven van verzoekster zich in België af en heeft zij alhier een duidelijke sociaal welzijn tot stand gebracht;*
- zij is gedurende deze gehele periode niet in aanraking gekomen met het justitieel apparaat en vormt derhalve geen enkele bedreiging voor de openbare orde;*
- zij lid is van o. (...) vzw, een NGO, waarbij zij werkzaam is als vrijwilliger (stuk 7, 8 en 9).*

Uit deze feiten en bewijselementen moet worden vastgesteld dat er inderdaad sprake is van een privé- en familieleven in hoofde van de verzoekende partij dewelke onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 7 Handvest.

Verzoeker wijst er expliciet op dat het opgebouwde privéleven van verzoekster, zelfs los van een gezins- of familieleven, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM (EHRM 18 oktober 2006, Üner v. Nederland, § 59).

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden/ conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven en anderzijds en de algemene belangen anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

C. HET NAUWKEURIG ONDERZOEK VAN DE VERWERENDE PARTIJ ONTBREEKT

4. Conform de vaste rechtspraak, dient door de Dienst Vreemdelingenzaken een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te gebeuren en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het blijkt niet dat de verwerende partij dergelijk nauwkeurig onderzoek heeft uitgevoerd, waarbij alle elementen dewelke zij kent of diende te kennen werden overwogen.

Door de verwerende partij werd als volgt overwogen:

"Betrokkene verklaart samen met haar zus in een appartement te wonen. Echter, dit inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, haar zus kan zich begeven naar Kameroen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kameroen geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt"

De verwerende partij neemt het opgebouwde privéleven van verzoekster duidelijk niet in overweging.

Verzoekster verblijft in België sinds 2004. Zij diende haar asielaanvraag in op 3 januari 2005. Zij heeft onafgebroken in België verbleven, hetgeen door de verwerende partij op geregelde tijdstippen kon vastgesteld worden. Zij verblijft dan ook meer dan elf jaar in België.

Dit is toch ontegensprekelijk een zeer lange periode en bijgevolg een zeer belangrijk en relevant element in de belangenafweging die door de verwerende partij moet worden gemaakt.

Het is onnauwkeurig en daarmee in strijd met de vereisten van artikel 8 EVRM, dat de verwerende partij hiermee geen rekening houdt bij het opleggen van het inreisverbod noch bij het bepalen van de duurtijd ervan. Nochtans dienen alle voor de belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar te worden betrokken (eveneens conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en artikel 11 Terugkeerrichtlijn), hetgeen niet het geval is als men het privéleven van verzoekster dermate vaag omschrijft.

Verzoekster heeft bovendien sinds haar aankomst in België het grondgebied niet meer verlaten, hetgeen wordt bewezen door de verschillende verzoeken tot machtiging van verblijf waaruit steeds een positieve woonstcontrole bleek. Ook deze vaststelling dient nadrukkelijk te worden afgewogen door de verwerende partij.

Het komt aan de verwerende partij dan ook toe om de voorliggende situatie concreet af te toetsen, op grond van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest grondrechten EU, artikel 11 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet, wat niet is gebeurd.

Om deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest grondrechten EU, artikel 11 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de bestreden beslissing wordt geschorst en, dienvolgens, vernietigd.

D. GEEN AFDOENDE MOTIVERING

7. BIJKOMEND, wijst de verzoekende partij erop dat de motieven in de bestreden beslissing inzake de belangenafweging niet voldoen aan de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken niet duidelijk of de belangen van de verzoekende partij concreet werden overwogen inzake haar privéleven.

De gegeven motivering niet aan de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster verblijft in België sinds 2004. Zij diende haar asielaanvraag in op 3 januari 2005. Zij heeft onafgebroken in België verbleven, hetgeen door de verwerende partij op geregelde tijdstippen kon vastgesteld worden. Zij verblijft dan ook meer dan elf jaar in België. Dit is toch ontegensprekelijk een zeer lange periode en bijgevolg een zeer belangrijk en relevant element in de belangenafweging die door de verwerende partij moet worden gemaakt.

Een afdoende motivering is dan ook niet aangetoond.

Een afdoende motivering impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;
 - En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn met vasthouding.
- (zie: I. OPDEBEECK, *Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190*).

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 en 24 Handvest grondrechten EU, artikel 11 Terugkeerlijn en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de bestreden beslissing wordt geschorst en, dienvolgens, vernietigd."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het tweede middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 8 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 5 van de Terugkeerlijn, van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij betoogt dat er niet zou zijn gemotiveerd omtrent de zeer lange periode dat zij in België verblijft, het feit dat zij het land niet meer heeft verlaten, het feit dat zij meer dan drie jaar samenwoont met haar zus, dat het sociale leven zich in België afspeelt, zij gedurende de gehele periode niet in aanmerking is gekomen met het justitieel apparaat en dus geen bedreiging vormt voor de openbare orde, en zij als vrijwilliger werkzaam is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigde in onder meer *Samsonnikov v. Estonia* op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

"However, the Court has previously held that the existence of "family life" cannot be relied on by applicants in relation to adults who do not belong to the core family and who have not been shown to have been *dépendent* members of the applicants/ family (see *Slivenko v. Latvia* [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003-X; see also *Kwakyé-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.)*, no. 31519/96, 7 November 2000, and, more recently, *A. H. Khan, loc. cit.*, and *Anam v. the United Kingdom (dec.)*, no. 21783/08, 1 June 2011)." (*Samsonnikov v. Estonia*, EHRM, Judgement, 3 oktober 2012, n° 52178/10, §81)

Bij het beoordelen of er een gezinsleven tussen broers en zussen in de zin van artikel 8 EVRM bestaat, is een feitenkwestie, waarbij moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals volgt uit de rechtspraak van Uw Raad, die *mutatis mutandis* van toepassing is:

"Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001r K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie. In dit verband merkt de Raad op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld f ligt het anders in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Verzoeker wijst enkel op het feit dat hij inwoont bij zijn broer en diens gezin. Dienvolgens kan worden gesteld dat verzoeker niet zonder meer aantoonde dat hij een gezinsleven heeft met zijn broer in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (RVV nr. 60.618 d.d. 29 april 2011)

Verzoekster stelt dat zij bij haar zus inwoont, doch zij brengt echter geen bewijzen aan waaruit haar financiële afhankelijkheid kan blijken. Zij laat eveneens na elementen bij te brengen die de reële banden tussen haar en kunnen staven en die erop wijzen dat die band als dusdanig sterk is, dat zij tot dat kerngezin behoort. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekster toont evenmin aan dat de sociale banden die zij gedurende haar lang verblijf in België zou hebben opgebouwd van die aard zijn dat zij vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. De door verzoekster aangehaalde 'gewone' sociale relaties vallen immers niet onder de bescherming van voormelde hogere rechtsnorm. Het enkele gegeven dat zij 10 jaar niet meer zou zijn teruggekeerd naar Kameroen, zegt niets over de aard van de sociale relaties die zij heeft opgebouwd in België.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er rekening gehouden werd met verzoeksters langdurig verblijf in België, haar asielaanvraag, haar opeenvolgende regularisatieaanvragen en het feit dat zij met haar zus samenwoont.

Verzoekster toont niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd.

Het eerste middel is niet ernstig."

3.2.3.1. De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont de verzoekster dit evenwel niet aan. Zij kan de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar reeds vijf bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend en zij toch weigert vrijwillig te vertrekken en aldus niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat een terugkeer naar Kameroen geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, omdat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Kameroen niet werd aangetoond gezien haar asielaanvraag negatief werd afgesloten en de door haar ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk, dan wel ongegrond werden verklaard, omdat ook de door de verzoekster ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ofwel onontvankelijk, ofwel ongegrond werden verklaard, omdat de verzoekster "niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijzen in België te verblijven" en omwille van "het belang van de immigratiecontrole". De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit

de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

3.2.3.3.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (*c.q.* de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Te dezen wordt aan de verzoekster in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat zij vijf eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 21 januari 2005, op 27 september 2007, op 30 mei 2012, op 19 maart 2013, op 24 april 2015 en op 6 juli 2015, niet heeft uitgevoerd. De verzoekster betwist deze vaststellingen niet. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat de verzoekster verschillende vroegere verwijderingsbeslissingen niet heeft uitgevoerd, zodat krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op de verwerende partij de verplichting rustte om haar een inreisverbod op te leggen. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Te dezen wordt aan de verzoekster om de hogervermelde redenen een inreisverbod van twee jaar opgelegd.

De verzoekster laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in weerwil van het bepaalde in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing haar opgebouwde privéleven in België niet in rekening heeft gebracht. De verzoekster wijst op haar privéleven en het feit dat zij al elf jaar in België is, dat haar sociaal leven zich in België afspeelt, zij vrijwilligerswerk doet voor een vzw en zij *“geen enkele bedreiging vormt voor de openbare orde”*. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verzoekster over een periode van tien jaar vijf verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, doch dat zij steeds weigerde vrijwillig te vertrekken, hoewel zij zelfs *“door de gemeente Anderlecht geïnformeerd (werd) over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek”*. Aldus verkoos de verzoekster bewust een verblijf in de illegaliteit. De verzoekster, die niet ontkent dat haar verblijf steeds illegaal, minstens precair is geweest, maakt met haar betoog waar zij wijst op haar jarenlange verblijf en de daaruit voortvloeiende sociale contacten niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde gegevens veronachtzaamd zou hebben die een andere beoordeling hadden kunnen toelaten of waaruit kan afgeleid worden dat het opleggen van een inreisverbod van twee jaar *in casu* kennelijk onredelijk is. De verwerende partij vermag deze gegevens als niet dienstig te

beschouwen bij het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. De verzoekster kan immers niet voorhouden dat zij niet op de hoogte was van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleef. Het komt de verwerende partij louter toe om de specifieke omstandigheden die dienstig zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod in aanmerking te nemen en de verzoekster toont niet aan dat haar langdurig precair of illegaal verblijf en de eventueel daaruit ontstane sociale bindingen, gelet op haar vastgestelde "*duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten*" en "*het belang van de immigratiecontrole*", nuttige gegevens zijn bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Overigens heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het opleggen van het bestreden inreisverbod niet geopteerd voor de maximumduur, zodat impliciet blijkt dat hij ook met bepaalde elementen die in het voordeel van de verzoeker spelen rekening heeft gehouden.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

In casu wijst de verzoekster er op dat zij een familieleven heeft met haar zus, met wie zij samenwoont in een appartement.

Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekster en haar zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De verzoekster voert *in casu* evenwel geen enkel gegeven aan dat er op wijst dat zij afhankelijk zou zijn van haar zus of *vice versa*. Uit de omstandigheid dat zij met haar zus "*ondertussen gedurende reeds meer dan drie jaar in hun appartement te Anderlecht (samenwoont)*" kan immers niet *ipso facto* een band van afhankelijkheid tussen de verzoekster en haar zus worden afgeleid. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de banden tussen de verzoekster en haar zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Bijgevolg toont de verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven met haar zus in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Bovendien wordt omtrent de samenwoning van de verzoekster en haar zus in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het *“inreisverbod (...) niet disproportioneel (is) met het oog op het recht op familiaal leven en (...) geen beëindiging van de familiale relaties (impliceert) maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt”* en dat haar zus zich naar Kameroen kan begeven, zodat *“een terugkeer naar Kameroen geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt”*. De verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat erop wijst dat deze beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk is.

Waar de verzoekster verwijst naar haar opgebouwde privéleven in België, wordt erop gewezen dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Te dezen wordt niet aangetoond dat de door de verzoekster opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts kan erop worden gewezen dat het privéleven van de verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). *In casu* licht de verzoekster nergens, op voldoende duidelijke wijze, toe welke voldoende intense sociale of andere contacten zij, op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. De loutere omstandigheid dat zij lid is van een NGO, waarbij zij werkzaam is als vrijwilliger, kan niet worden beschouwd als een element dat dermate zwaarwichtig doorweegt in haar privéleven dat dit een schending van artikel 8 van het EVRM zou teweegbrengen.

Ten slotte wordt er op gewezen dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)) en dat deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.3.3. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.2.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“A. ALGEMEEN: DE MEDISCHE SITUATIE VAN VERZOEKSTER

1. De fysieke en mentale situatie van verzoekster in bijzonder ernstig en zorgwekkend.

Verzoekster merkt op dat haar situatie vierledig is. Het standaard medisch getuigschrift, gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 21 mei 2015, maakte daarom een opdeling tussen de vier aandoeningen waaraan verzoekster onderhevig is:

1. Arteriële hypertensie
2. Diabetestype II
3. Anisocorie en hoofdpijn
4. Post-traumatische stress stoornis

De eerste drie opsommingen hebben een fysieke oorzaak, terwijl punt vier een psychisch probleem omvat.

De medische situatie van verzoekster is ook actueel zeer urgent. Ter ondersteuning voegt zij het verslag van haar behandelend arts van 23 januari 2016 (stuk 3) waarbij een lijst werd opgenomen met actieve medische problemen:

- Diabetes mellitus type 2
- Arteriele hypertensie
- Hoofdpijn
- Anisocorie
- Post-traumatisch stressyndroom met depressie

Zij is verplicht volgende medicatie te nemen:

- REDOMEX DRAG 100 X 10 MG (Redomex behoort tot de groep van de tricyclische antidepressieve geneesmiddelen; Redomex wordt gebruikt voor de behandeling van depressieve episodes en van chronische pijn om de symptomen te verminderen);
- ZESTORETIC 56 COMP 20MG/12.5MG (Zestoretic is een geneesmiddel tegen hoge bloeddruk).

Bij haar arrestatie werd mevrouw N. J. (...) niet de gelegenheid gegeven haar medicatie mee te nemen. Zij kreeg evenmin de noodzakelijke medicatie van de politiediensten. Zij kreeg hierdoor spontane neusbloedingen, verhoogde bloeddruk en zeer ernstige hoofdpijnen.

Pas in het Transitcentrum Caricole kreeg zij de zorgen toegediend van de centrumarts (stuk 4). Pas vanaf dan werd haar bloeddruk en hoeveelheid suiker (glucose) in het bloed (glycemie) opnieuw opgevolgd. Haar hoofdpijn en depressieve stemming blijven echter zorgwekkend.

Zij krijgt in het centrum momenteel Lisinopril en Dytenzide (beide middelen voor het reguleren van de bloeddruk) toegediend en Remodex (tricyclisch antidepressief geneesmiddel). Deze medicatie moet haartoestand opnieuw enigszins stabiliseren.

Deze feiten illustreren onmiddellijk wat er gebeurt indien verzoekster niet onmiddellijk kan beschikken over de nodige zorgen en dit op slechts enkele dagen tijd.

B. ARTIKEL 3 EVRM

2. Met betrekking tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM als hogere rechtsnorm een absolute gelding heeft. De vraag derhalve of er op afdoende wijze rekening werd gehouden met een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, §66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad

zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, §108 in fine).

C. DE BEOORDELING OP BASIS VAN ARTIKEL 3 EVRM

3. Zoals eerder reeds gesteld, is de diagnose van verzoekster ernstig en divers. Haar problematiek omvat zowel fysieke als mentale problemen. De aandoening van mevrouw N. J. (...) is uitermate complex en vereist een bijzondere medische opvolging en expertise. Deze vaststelling geldt zowel voor de behandeling als voor de noodzakelijke medicatie.

Verzoekster heeft uitdrukkelijk nood aan de "verdere opvolging en adequate socio- psychologische steun in een stabiele omgeving" voor zowel haar "fysieke en mentale gezondheid" (stuk 3). Bovendien dient zij zeer nauwkeurig en van nabij te worden opgevolgd. Zo niet, verslechtert de situatie van verzoekster onmiddellijk zoals is gebleken na haar arrestatie op bevel van de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 4).

De verwijdering van verzoekster van het grondgebied voor een duurtijd van twee jaar is hiermee in strijd. Verzoekster loopt een reëel gevaar om te worden onderworpen aan een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Mevrouw N. J. (...) verwijst hiervoor zowel naar haar persoonlijke situatie als naar de algemene toestand in Kameroen.

Geschoold medisch personeel is vaak niet aanwezig of niet beschikbaar in Kameroen (stuk 5). Door het tekort aan artsen moeten vaak ongeschoolde assistenten de gezondheidszorg staande houden. De investeringen in een degelijk gezondheidsnet zijn in Kameroen uiterst beperkt. Corruptie is bovendien nog steeds schering en inslag.

Kwalitatieve gezondheidszorgen zijn slechts beschikbaar voor degene wie de financiële middelen hiervoor hebben. Slechts 20% van de bevolking van Kameroen heeft een ziekteverzekering (stuk 6: cijfers 2014). Verzoekster behoort hier niet toe.

Dit geldt des te meer nu verzoekster geen beroep kan doen op een sociaal netwerk. Haar enige familie waarmee zij nog contact heeft is haar zus, met wie zij ondertussen drie jaar samenwoont in een appartement te Anderlecht. Dit betekent dat verzoekster (in België sinds 2004) zeer waarschijnlijk zal terecht komen in armoede, zonder huisvesting en zonder enige andere (financiële) ondersteuning.

Dit staat haaks op de noodzaak voor "verdere opvolging en adequate socio-psychologische steun in een stabiele omgeving" voor zowel haar "fysieke en mentale gezondheid" (stuk 3).

Deze noodzakelijke stabiliteit en opvolging ontbeert verzoekster op manifeste wijze in Kameroen.

De onmiddellijk medicamenteuze behandeling en opvolging van de mentale en fysieke situatie van mevrouw N. J. (...) is nochtans van onontbeerlijk belang. Zonder de toegang tot deze medicatie, dreigt verzoekster onmiddellijk terecht te komen in een potentieel situatie in strijd met artikel 3 EVRM. Dit gebeurde al na één dag nadat zij niet kon beschikken over de nodige medicatie na haar arrestatie op bevel van de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 januari 2016 (stuk 4).

De specifieke situatie van verzoekster laat daarom niet toe om te oordelen dat verzoekster niet terecht kan komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM. Er is een reëel gevaar op een slechte behandeling in Kameroen van de fysieke en mentale problemen van mevrouw N. J. (...). Zoals eerder reeds gesteld, is de diagnose van verzoekster ernstig en divers. Haar problematiek omvat zowel fysieke als mentale problemen. De aandoening van mevrouw N. J. (...) is uitermate complex en vereist een bijzondere medische opvolging en expertise. Deze vaststelling geldt zowel voor de behandeling als voor de noodzakelijke medicatie.

De verwerende partij houdt er bovendien geen rekening mee dat verzoekster een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend gericht tegen de beslissing van 23 juni 2015 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard. Zij verklaarde zich hiermee dus ontegensprekelijk niet akkoord. Bovenvermelde redenen vormen hiertoe de grondslag.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de bestreden beslissing wordt geschorst en, dienvolgens, vernietigd.

D. HET INDIVIDUEEL ONDERZOEK OP BASIS VAN DE GEZONDHEIDSTOESTAND VAN VERZOEKSTER (ARTIKEL 74/11, §1 VREEMDELINGENWET)

4. Artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet stelt onder meer als volgt:

§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Deze bepaling is een omzetting van de voorziene regelgeving in de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven).

Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt:

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar.

De Richtlijn laat er geen twijfel over bestaan, net als de omgezette regelgeving in de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij gehouden is om verplicht rekening te houden met alle specifieke of relevante omstandigheden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Dit betekent derhalve dat een specifiek en individueel onderzoek dient de gebeuren door de verwerende partij in het licht van de duurtijd van het inreisverbod naar de gezondheidstoestand van verzoekster.

Deze enkele verwijzing door de verwerende partij naar de voorgaande aanvragen van verzoekster (inzake haar asielaanvraag en medische regularisatie) en de stelling dat "een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Kameroen" niet werd aangetoond, voldoet echte niet in het licht van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Dit laatste artikel verplicht de verwerende partij om immers om in alle omstandigheden rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekster bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Dit betekent derhalve dat er steeds een specifiek en individueel onderzoek dient de gebeuren door de verwerende partij in het licht van de duurtijd van het inreisverbod.

Dat dit onderzoek werd uitgevoerd, dient te blijken uit afdoende motieven dewelke uitdrukkelijk zijn vermeld in de bestreden beslissing, gelet op de vereisten van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing. De enige motivering in de bestreden beslissing betreft de verwijzing naar afgewezen asielaanvraag en de afgewezen aanvragen op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet om te oordelen dat er geen potentiële schending zou bestaan van artikel 3 EVRM.

Er wordt verder echter geen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster, hetgeen in strijd is met artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Immers, ook buiten de situatie van artikel 3 EVRM wordt de verwerende partij verplicht om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Verzoekster herinnert eraan dat artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn.

Over de gezondheidstoestand van verzoekster, buiten de situatie van artikel 3 EVRM, is echter geen enkel motief te vinden in de bestreden beslissing, terwijl de verwerende partij nochtans gehouden is

deze elementen uitdrukkelijk te betrekken in de bestreden beslissing. Hierdoor dringt zich ook een schending op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen in samenhang met artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien verzoekster niet in staat wordt gesteld kennis te nemen van deze motieven.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de bestreden beslissing wordt geschorst en, dienvolgens, vernietigd."

3.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het derde middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 62 en 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij betoogt dat haar fysieke en mentale situatie bijzonder ernstig en zorgwekkend is en verwijst hierbij naar haar medische aandoeningen. Zij voegt hiertoe, ter ondersteuning, een nieuw medisch verslag toe van haar behandelende arts. Zij stelt bij haar arrestatie niet de gelegenheid gekregen heeft haar medicatie mee te nemen, noch kreeg zij medicatie van de politiediensten waardoor zij last had van spontané neusbloedingen, verhoogde bloeddruk en zeer ernstige hoofdpijnen. Pas in het Transitcentrum Caricole werden haar zorgen toegediend door de centrumarts.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeksters medische situatie reeds meerdere malen werd onderzocht en toegelicht door een arts-adviseur waarbij hij de laatste maal, op 19 juni 2015, uitvoerig motiveerde over verzoeksters medische aandoeningen en tot de vaststelling kwam dat er geen schending Ts van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst daar de medische behandeling en opvolging er beschikbaar en toegankelijk is voor verzoekster.

Het thans toegevoegde medisch verslag d.d. 23 januari 2016 is een samenvatting van verzoeksters medisch dossier zoals gekend bij het Bestuur.

Waar zij bij huidig verzoekschrift de medische situatie in haar land van herkomst aan de kaak stelt, dient te worden opgemerkt dat dit reeds uitvoerig werd besproken naar aanleiding van de door verzoekster ingediende medische regularisatieaanvragen waarvan de laatste op 22 juni 2015 ongegrond werd verklaard, waartegen zij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend evenals voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft gevraagd.

Waar verzoekster stelt dat zij in een situatie terecht komt in strijd met artikel 3 EVRM, indien zij gedurende één dag geen toegang krijgt tot haar medicatie, dient te worden opgemerkt dat verzoekster dit kan voorkomen door vooruitziend te zijn en steeds de nodige medicatie bij zich te hebben. Doch dit is echter geen afdoende reden om de voorliggende beslissing te vernietigen.

Waar verzoekster stelt dat er bij een verwijderingsmaatregel een individueel onderzoek dient te gebeuren op basis van haar gezondheidstoestand, merkt verwerende partij op dat een dergelijk onderzoek zal plaatsvinden op het ogenblik dat er een repatriëringsdatum is voorzien en gekeken wordt of de vreemdeling geschikt is om te vliegen "Fit to Fly".

Het derde middel is niet ernstig.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

3.3.3.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 3.2.3.2., reeds werd uiteengezet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

3.3.3.2.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.
(...)”*

Te dezen wordt in de bestreden beslissing (onder meer) overwogen dat de verzoekster reeds driemaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, waarbij de eerste en de tweede aanvraag onontvankelijk werden verklaard en de derde aanvraag ongegrond werd verklaard.

De verzoekster meent dat dergelijke motivering niet kan volstaan in de zin van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zij voegt evenwel geen enkel nieuw medisch element toe ten opzichte van de bij haar (laatste) aanvraag van 21 mei 2015 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingeroepen elementen waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening had moeten houden. Bijgevolg maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar de drie gevoerde procedures inzake de door haar op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediende aanvragen niet zou volstaan. Gelet op het recent karakter van de beslissing omtrent de laatste aanvraag van de verzoekster om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en gelet op het gegeven dat de verzoekster geen (nieuwe) medische elementen aanbrengt die zij bij de genoemde aanvraag niet had aangebracht, kan van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden vereist dat hij in de thans bestreden beslissing de motieven uit de beslissing van 22 juni 2015 waarbij de machtigingsaanvraag ongegrond bevonden werd, integraal herhaalt.

Voorts wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster het verslag van de arts van 23 januari 2016 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3) en het verslag van de centrumarts van 25 januari 2016 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 4) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De bij het verzoekschrift gevoegde medische verslagen van 23 januari 2016 en 25 januari 2016 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Aldus voert de verzoekster geen enkele specifieke omstandigheid aan waarmee in de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De verzoekster wijst op haar gezondheidstoestand en werpt op dat de nodige behandeling niet beschikbaar en toegankelijk is in Kameroen. Evenwel werd in het advies van de arts-adviseur van 19 juni 2015, waarnaar de beslissing van 22 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in

toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden verwijst, uitgebreid gemotiveerd over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden in haar land van herkomst, en dit steunend op stukken die zich in het administratief dossier bevinden. De stukken die de verzoekster bijbrengt vermogen de conclusie van de arts-adviseur dat de voor de verzoekster vereiste behandeling en opvolging in haar land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn niet te wijzigen daar de medische informatie waar de verwerende partij zich op steunt concreter is dan de door haar aangebrachte informatie.

Voor zover de verzoekster opwerpt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die door haar werden ingediend tegen de beslissing van 22 juni 2015 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden, wordt er op gewezen dat de omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij een administratief rechtscollege op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Bovendien werd dit beroep inmiddels door de Raad bij arrest nr. 169 061 van 3 juni 2016 verworpen.

Voorts is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de verzoekster in haar land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar zij op dat ogenblik verblijft en houdt de omstandigheid dat de gezondheidszorg in het herkomstland niet optimaal zou zijn, niet in dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633). Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndongoya v. Zweden; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland). Bijgevolg toont de verzoekster niet aan dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 3 van het EVRM teweegbrengt.

Het gegeven dat de omstandigheden voor de verzoekster in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België houdt op zich geen schending van artikel 3 EVRM in nu medische behandeling in het land van herkomst voorhanden is (EHRM 6 februari 2001, Bensaid./United Kingdom, nr. 44599/98 ECHR 2001-I § 36-40).

Ten slotte volstaat de vaststelling dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de drie gevoerde procedures in verband met de door de verzoekster op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediende aanvragen. Gelet op het recent karakter van de laatste beslissing omtrent de aanvraag van de verzoekster om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en gelet op het gegeven dat de verzoekster geen (nieuwe) medische elementen aanbrengt die zij bij de genoemde aanvraag niet had aangebracht, kan van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden vereist dat hij in de thans bestreden beslissing de motieven uit de beslissing van 22 juni 2015 waarbij de machtigingsaanvraag ongegrond bevonden werd, herhaalt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.3.3. Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN